Pregaria.cat

Entrada

Desfer el neguit

Aquestes darreres setmanes s'han anat acumulant els neguits i les tensions. L'ambient ho afavoreix, també el clima i l'allau de ganes de descansar. Total: per fora, anar complint i que no es noti gaire... per dintre, certa irritació continguda que surt al vespre, i si no vigiles pot explotar en qualsevol moment, en especial a casa.

Passem de puntetes pel costat del neguit, fem una mica de volta, esperant que no es desperti. Ell, però, va augmentant, es connecta amb altres de la mateixa espècie i es va convertint en una mena de virus que sufoca el bon ritme vital.

Saps per experiència que si dediquessis una estona a la contemplació fóra molt possible que el neguit anés baixant d'intensitat. Et fa por, però, cercar una sortida per aquest camí. Et sap greu, com si la meditació restés traïda. Voldries anar a ella de forma transparent, quieta i no cercant curació interior. Sempre el mateix orgull.

Fins que avui has llegit quasi per esma: *"Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que sóc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega, lleugera."* (Mateu 11, 28-30).

Des que t'has agenollat a terra, a la cambra silenciosa, amb la casa buida, i has anat repetint: "*veniu a Mi..."* lentament, pas a pas, t'ha anat envaint aquella pau que potser des de la nit de Pasqua no t'havia visitat. El neguit s'ha anat dissolent, i ha tornat el ritme de la respiració tranquil·la... entra, omple, purifica, surt i instant de silenci... per tornar a entrar...

Quan has aixecat el cap, els teus ulls s'han creuat amb la foto de la tauleta de nit. Els amics... en aquell sopar de tanta gresca que va acabar a altes hores, quan fa tres anys vàrem acomiadar els que marxaven al Paraguai. Tothom reia, va ser una cosa màgica. Et retrobaves amb ells, hi havia sintonia, un lligam que supera les fronteres i els quilòmetres. Saps que hi són. Dintre teu, ara.

Finalment, al cap de molta estona, els ulls ja secs, has pogut dormir com feia moltes nits que no feies, en pau, seguit, sense els somnis i les pors... i Ell et vetllava perquè ...aquestes són coses del Déu Amor.

Jesús Renau sj.